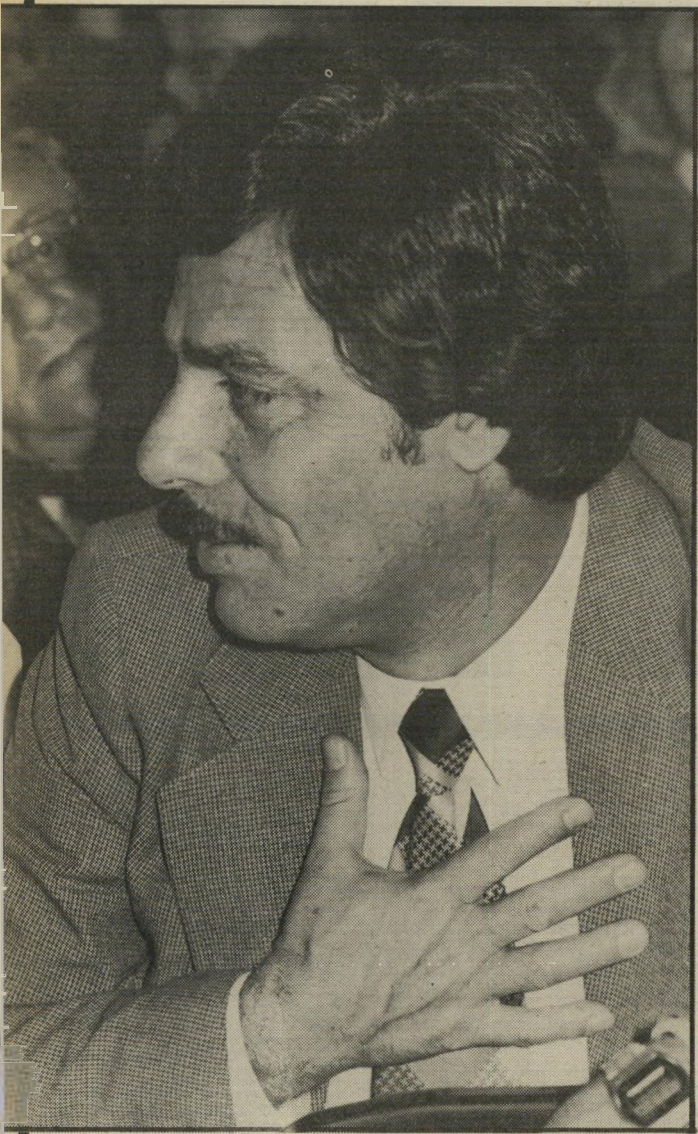

מה נאמר במיכתבים האנונימיים?

קצינים וסוהרים רבים בשרות בתי הסוהר שאיכפת להם — במיכתב מפורטים חריגים לכאורה והתנהגות בלתי-הולמת לכאורה בתחום האישי והמקצועי של נציבי שרות בתי-הסוהר — דובר המישטרה: אין בסיס ל"טענות".

הרושם שמקבל הקורא: שהעיתון בדק ומצא כי יש ממש בטענות, שהרי אחרת לא היה מפרסם אותן כלל.

הוא לא פירט מה היה כתוב במיכתב, דבר שהיה חושף אותו לתייעת-דיבה. אין זה נהוג בעיתונות הגונה לפרסם מיכתבים אנונימיים, אלא אם כן ברק העיתון עצמו את האשמות הכלולות בו, והגיע למסקנה שהן נכונות. במקרה זה אין המיכתב האנונימי עצמו רלוונטי.

הארץ התחכם. הוא לא פירסם את תוכן המיכתב, וגם לא חקר את

המיכתב היה כתוב בכתב-יד מעוות, באותיות געולות. הוא נראה כאילו נכתב בידי פסיכופאת. הוא הסתיים במילים: "על החתום — קצינים וסוהרים שאיכפת להם".

הוא הגיע לכמה עיתונאים. ראובן שפירא, כתב הארץ, הודרו לפרסם את הדברים תחת הכותרת הסנסציונית, כרוחב חמישה טורים, בראש העמוד השלישי: "מבוכה בצמרת המישטרה

ואלה ההשמצות: עבודה לבעלה של פילגש — שיחות

טלפון לחו"ל על-חשבון השרות — טובות הנאה

בוודאי לא בצורה כה בולטת. כידועה שיש בה ממש.

אחד העיתונאים האחרים שקיבל את אותו המיכתב היה אילן בכר ממעריב. לדבריו: "המיכתב הגיע אליי ראשון מכל העיתונאים. בדקתי את הפרטים המופיעים במיכתב בדקה שקטה, מבלי לתת פירסום לעניין. מתוך מיקלול התלונות בדקתי ארבע תלונות עיקריות, שנראו לי חמורות ביותר, וביניהן קבלת טובות-הנאה, שימוש שלא כחוק בציוד השייך לשרות בתי-הסוהר, חריגה מסמכות, ושידול להעברת כספים בניגוד לחוק. לזכותם של שרות בתי-הסוהר יאמר, שהם העמידו לרשותי את כל התיקים, המיסמכים, האישורים והדקנים הקיימים, ומחם הגעתי למסקנה שאין אמת במיכתב האנונימי, שנועד להשמיץ את רפי סוויסה. כדי שלא לעודד את הכותב, לא התייחסתי למיכתב, אלא אני ממשיך ובוודאי את הפרטים הנמצאים בו, ועד היום לא הצלחתי להגיע לשום מימצא כאילו רפי סוויסה עשה מעשה העובר על החוק".

אילן בכר לא פירסם מילה על פרשה זו.

מה נאמר במיכתב? להלן כמה מן ההאשמות, יחד עם הערותיו של בכר:

ההאשמות. אך הוא השיג סקופ. כתב הארץ בכותרת-מישנה: "כותבי המיכתב העיקרי, המשתרע על פני שישה עמודים טוענים כי הם מייצגים

— מיכתבים אנונימיים הכוללים האשמות קשות נגד רפי סוויסה: לא ברור איד הפך המיכתב האחד ל"מיכתבים", בלשון רבים.

תגובת רפי סוויסה:

"קרוב לוודאי — פסיכופאת!"

התקבלו מיכתב וגלויה אנונימיים. קרוב לוודאי מאותו המקור. כרגע הם בבדיקה גראפולוגית, הדפים מלאים בהשמצות אישיות והשמצות על המערכת החדשה. המיכתב מלא עלבונות הנוגעים לחיי הפרטיים. המישטרה בדקה את תוכנם של הדפים. והחליטה שהמיכתבים נכתבו, קרוב לוודאי, בידי פסיכופאת.

השר חיים בר-לב בדק בעצמו את העניין, ולא לוקח את זה ברצינות. בשרות עידכנו אותי שמכתב-המיכתבים האנונימיים היא גורל המישרד מימים-ימימה.

זהו, קרוב לוודאי, לפי הרגשתי, אחד הקצינים או הסוהרים, שלא קיבל תפקיד שתיכנן לקבל. זוהי ההתחשבות פרטית. באופן אישי וגם דרך המערכת, אני, כנראה, אדם המעורר קינאה באנשים מסויימים. רכשתי לי אויבים ושונאים, הסובלים מקינאת-יתר. הפייסוסם בהארץ הוא ממש מתחת לכל ביקורת. התייחסות של עיתון למיכתבים אנונימיים, ללא ציטוט, ובכל זאת נתינת גושפנקא בכתב, הינה עוולה בלתי-תוארת. אז שיבוא הגבר האנונימי. הוא מוזמן מצדי לכתוב לי 1/או למערכת העולם הזה. ולפרסם את שמו. אני מבטיח לא להענישו, ואולי אוכל לדבר איתו, ולהסביר לו שלהיות בנעלי זה דבר שלא צריך לעורר קינאה. עבודתי מרובה, אני תחת לחצים והאחריות כבדה.

תגובת שימעון מלכה, דובר השרות:

"זוהמה חסרת עמוד-שידרה!"

מה היה קורה אילו הייתי משמיץ את גרשום שוקן מעל דמי עיתון בתי-הסוהר. ומספר שגנב בצל בשנת 1963. שהוא מבלה את רוב זמנו בין אסירות נווה-הצדקה. וכל זה באופן אנונימי. האם זה היה מתפרסם?

אני מתייחס בנוגע למישי לראובן שפירא, כתב הארץ. ואני תמה שהעז לפרסם מיכתבים אנונימיים. ושהעורך הסכים להכניס זאת. ואולי להם לדמוקרטיים. הנותנים לחומר כזה להתפרסם!

רפי ממש חולה מכל הפרשה. האיש מבוקר באדם וכמערכת. לרפי, אישית, יש מסכת אדירה של בקרה עצמית. והוא לאורך כל הדרך משתדל שלא יידבק בו חלילה רבב. הוא מקפיד בהתנהגותו וביחסים בינו לזולתו. ההשמצות במיכתב נוגעות למערכת. הן מאשימות את רפי כזוהמה וחלאת-אדם, שאינו בן-אדם. וכן כל מיני השמצות מיניות והאשמות גסות, ומלוות בתיאורים מיניים וכדומה.

ניתן להתווכח עם עובדות, ועובדה בלתי-ניתנת לערעור היא הפתיחות של המערכת, ושל רפי סוויסה בעיקר. אבל להתווכח עם זוהמה חסרת עמוד-שידרה, ללא האומץ לגלות את מרצונו או מרצונו? בין אם הם אסירים או סוהרים, אנשים אלה בדרך כלל אינם ראויים להתייחסות. הפעם אנו מתייחסים לעניין, ונכונה הפתיעו לאנשים אלה כיום. שרות בתי-הסוהר וראש מחלקת המודיעין, ישראל הרץ, יפעלו. זהו איש שיש לו נסיון אדיר. כושר ויכולת מדהימה. הוא יגיע אליהם וישננם. זהו אינו לינץ! אנו נוקעים את הכותב או הכותבים בראש חוצות. כדי שיבינו את הנזק שגרמו. וזה יהיה הפיצוי למערכת. אני נמנע לא פחות מרפי סוויסה. וכמובן, לא תורמת לכך העובדה שרפי מארוקאי עדיין המערכת לא מקבלת זאת. גם אני מארוקאי. נולדתי בטבריה וחונכתי על אהבת ארץ-ישראל וצר לי להביע שהעדתיות עדיין חוגגת בראש חוצות. ולמרות שאני נמנע מלהיסחף לעדתיות, אני לא יכול להימנע מלומר שהשמצות קיימים!

סוויסה אסיר — כן. נציב — לא!

רציתי לתת קרדיט לאילן בכר, איש מעריב, שהגיעו אליו העתקי המיכתבים גם כן. הוא זימן אותי לביתו. הראה לי את המיכתבים והבטיח שאם לא הפעם הראשונה שהוא עולה על סיפור וזרק אותו לסל.

אני מתמלא מאוד על פרשה זו. ובמיוחד על ההתנהגות הניבזית של אנשי הארץ.

פושעים ומישפחותיהם ונותן אישורים לא-תיקניים.

האשמה ד':

רפי סוויסה מחזיק פילגש (השם מוזכר במיכתב). הוא תושבת מזכרת-ביתיה ועבדה עם רפי בתקופתו הפוליטית. הטענה היא שהנציב סוויסה פוטר את אחד מקציניו, בשם מוקי, שהיה ראש אגף-הקניית בשרות בתי-הסוהר, ובמקומו הוציב בעלה של "הפילגש".

התגובה: הקצין מוקי אכן פוטר ונותן ללא עבודה עד עצם היום הזה. בעלה של האשה שהוזכרה במיכתב אכן משמש כיום בתפקידו של הקצין מוקי.

האשמה ה':

הנציב עושה שימוש שלא כחוק בטלפון של מישרדו, ומתקשר מדי יום ביומו עם בנו, המחזיק בכלא צרפתי באשמת סמים.

בכר מספר שהתקשר אל שגרירות ישראל בצרפת, וגילה שאין באפשרותו של הנציב להתקשר עם בנו, גם אילו

האשמה א':

הנציב, המוסמך לאשר הור"דת שליש לאסיר שמאכרו שיי זה חודשים, מאשר לאסירים, המועדפים על ידי, הורדה של חצי לשם קבלת טובות-הנאה. אפשר למצוא את ההוכחות לאשמה זו בתיקי בתי-הסוהר.

התגובה: הנציב אינו ראשי להחליט לכרוב נביח תקופת-מאסר, אלא ועדה מיוחדת, בראשותו של שופט או שופט-בכיר. הנציבות מיוצגת כי ועדה על-ידי עובר סוציאלי.

האשמה ב':

רפי סוויסה נותן פקודות להעברת עצירים מבתי-סוהר קשים לקלים יותר, בניגוד לח"ו ותדעתם של מנהלי-הבלא, תמורת טובות-הנאה, כמו כי מוקרה דרון בבאר-שבע.

התגובה: מנהל כלא באר-שבע לא התנגד בצורה כלשהי להעברתו של דרון, שאכן הועבר לכלא אחר.

האשמה ג':

סוויסה מתחבר עם אסירים,

וסכיכתי היתה רגישה מאוד לנושא. ההחברה חייבת להבין שהבעיה המינית מהווה כאמת בעיה בחברה בכלל ואצל אנשים הכלואים לתקופות ארוכות בפרט. אני רואה את העניין המיני כדבר טבעי בהחלט, ואסור לי להתעלם ממנו.

כתנאים הנתונים, על אף רצוני, איני יכול לאפשר לעציר לקיים יחסים בכלא, כפי שמקובל בארצות מסויי

רצה בכך וזאת מפני שאין אישור בבית-סוהר זה לשיחות-טלפון, אלא פעם בשבוע. תגובתו של רפי סוויסה עליכך: "המקבל הוצאות ואחזקת טלפון בביתי, כך שאין צורך שאטלמי ממישרד דווקא".

האשמה ו':

הנציב משתף פעולה עם הור"ת אסירים, בעלי זכויות בחו"ל, להעברת כספים לבנו בכלא.

שואל בכר: מה צריך בנו בסכומי כסף גדולים בבית-סוהר? היכן יבזבו אותם?

האשמה ז':

רפי סוויסה החליט במיסגרת פעילות-השיקום להקים לולים לפיטוב אוזנים. לצורך זה הודי מנו לולים, שלא עליפי מיכרז, כפי ש"וג בשרות בתי-הסוהר. ה"ו ילח את אנשיו לרכוש לולים "אנשים פרטיים, המר קורבנו אליו, כמו אחיה של העוזרת שלו.

בכר התרשם עם אחיה של העוזרת ונכונה ל"התעוה: האיש אינו עוסק בלולים.

פועם אחת לבר. את אחי לא פגשתי פועם פגשתי בעציר שרמה כמו שתי טיפונאים לבני. פרופיל ומיס רוקת זהו הרגשתי צורך לאמצו אל ליבי. הא"ש חופשה, יכולתי לתת לו ללבו פגמים בתיק-האסירים שלו מנעו... את הזכות לעשות זאת. שלטתי בר"ו יותתי, שהרי אינני יכול לנהוג כגנב לילה.